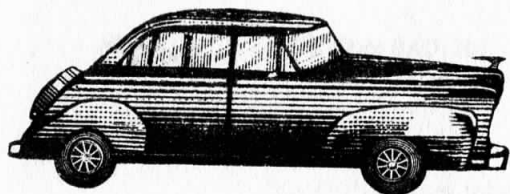

1945

CUPRINS

Prolog.....	9
Capitolul unu	
Pălăria doamnei Lovestock	19
Capitolul doi	
Răzbunarea domnișoarei Crumley	35
Capitolul trei	
Regele și reginele Franței.....	49
Capitolul patru	
Contesa din Cambridge Falls	62
Capitolul cinci	
Doctorul Stanislaus Pym	83
Capitolul șase	
Pagina Neagră.....	97
Capitolul șapte	
Oaspeții contesei.....	114
Capitolul opt	
Lupii	137
Capitolul nouă	
Gabriel	169

Capitolul zece	
Labirintul	193
Capitolul unsprezece	
Prizonierul din celula 47	205
Capitolul doisprezece	
Micul dejun la cină.....	229
Capitolul treisprezece	
Hamish	255
Capitolul paisprezece	
Bunicuța Peet	273
Capitolul cincisprezece	
Drumul spre Orașul Mort	285
Capitolul șaisprezece	
Lacul Negru	298
Capitolul șaptesprezece	
În seif	312
Capitolul optsprezece	
Corbul	322
Capitolul nouăsprezece	
Bătălia din Orașul Mort	327
Capitolul douăzeci	
Viziunea lui Kate	358
Capitolul douăzeci și unu	
Pactul cu diavolul	381
Capitolul douăzeci și doi	
Magnus cel Teribil	407
Capitolul douăzeci și trei	
Copiii din Cambridge Falls	430
Capitolul douăzeci și patru	
Rhakotis	449
Capitolul douăzeci și cinci	
Fantomele Crăciunului trecut	464

PROLOG

Fata simți în somn cum cineva o zgâlțâie, încercând să o trezească. Deschise ochii și o văzu pe mama stând deasupra ei.

– Kate, spuse ea cu o voce joasă și temătoare, ascultă-mă cu atenție. Trebuie să faci ceva pentru mine. Vreau să ai grijă de fratele și de sora ta. Înțelege ce-ți spun? Vreau să ai grijă de Michael și de Emma.

– Ce?...

– Nu am timp să-ți explic. Promite-mi că o să ai grijă de ei.

– Dar...

– Of, Kate, te rog! Pur și simplu promite-mi!

– Îți... îți promit.

Era Ajunul Crăciunului. Ninsese toată ziua. Fiind cea mai mare dintre frații ei, lui Kate i s-a dat voie să stea trează până mai târziu. Asta însemna că, mult după ce vocile colindătorilor amuțiseră, ea încă mai stătea cu părinții ei lângă șemineu, savurând cu toții câte o ciocolată caldă, în timp ce făceau schimb de cadouri (frații ei mai mici urmau să le primească de dimineață), ceea ce o făcea să se simtă foarte matură pentru cei patru ani ai ei. Mama îi dădu tatălui o

carte mică și groasă, destul de veche și jerpelită, dar care părea să îl bucure foarte mult. La rândul lui, el îi dăruie ei un lanț de aur cu medalion. În medalion era o poză cu cei trei copii: Kate, Michael, care avea doi ani, și Emma, care era doar un bebeluș. În cele din urmă, ora de culcare o găsi pe Kate stând trează în întunericul camerei ei, băgată sub pătură la căldură, fericită, întrebându-se cum ar mai putea adormi. I se păru că nu trecuse decât o clipă când simți cum cineva o zgâlțâia, încercând cu disperare să o trezească.

Ușa de la cameră fusese lăsată deschisă, iar în lumina care pătrundea din hol, o privi pe mama ei desfăcându-și medalionul de la gât, aplecându-se și prinzându-l la gâtul fetei. Kate simți atingerea fină a părului mamei, inhală aroma de turtă dulce pe care aceasta o pregătise în acea după-amiază și care îi rămăsese impregnată în piele. Și apoi simți cum i se prelinge ceva umed pe obraz și își dădu seama că mama ei plângea.

– Ține minte că eu și tatăl tău te iubim foarte mult. Și vom fi din nou împreună. Promit.

Fetei îi bătea inima să-i sară din piept și, pe când deschise gura încercând să întrebe ce se întâmpla, silueta unui bărbat apăru în ușă. Lumina îi bătea din spate, în așa fel încât Kate nu putu să-i vadă fața, dar observă că bărbatul era înalt, slab, purta o haină lungă și ceea ce părea să fie o pălărie foarte mototolită.

– E timpul, spuse el.

Vocea și imaginea bărbatului înalt care stătea în ușă aveau să o bântuie pe Kate timp de mulți ani, cu atât mai mult cu cât aceasta era ultima oară când își vedea mama, ultima dată

când familia ei era împreună. În momentul următor, bărbatul spuse ceva ce Kate nu putu auzi, iar fata se simți ca și cum cineva i-ar fi învâluit mintea într-o ceață groasă, împiedicând imaginea bărbatului din ușă, a luminii, a mamei, să ajungă la ea.

Femeia luă în brațe copilul adormit, învelindu-l în pături, și-l urmă pe bărbat, coborînd scările, trecând pe lângă camera de zi, unde încă mai ardea focul în șemineu, și ieșind din casă în frig și întuneric.

Dacă ar fi fost trează, fata l-ar fi văzut pe tatăl ei stând în ninsoare, lângă o mașină neagră și veche, cu sora și fratele ei înfășurați în pături și dormind la el în brațe. Bărbatul cel înalt deschise ușa din spate, iar tatăl copiilor își puse povara din brațe pe banchetă; apoi se întoarse, o luă pe Kate din brațele mamei și o așeză lângă fratele și sora ei. Bărbatul cel înalt închise ușa de la mașină fără a face prea mult zgomot.

– Ești sigur? întrebă femeia. Ești sigur că aceasta este singura cale?

Bărbatul cel înalt se așeză în lumina unei lămpi de stradă și deveni vizibil pe de-a-ntregul pentru prima oară. Pentru un trecător oarecare, felul în care arăta nu ar fi inspirat prea multă încredere. Haina îi era peticită pe alocuri cu materiale de diferite culori și era deșirată la mâneci, pe dedesubt purta un costum vechi de tweed, în diferite culori, căruia îi lipsea un nasture, cămașa albă îi era pătată de cerneală și de tutun, și, poate cel mai curios lucru, cravata nu-i era înnodată doar o dată, ci de două ori, ca și cum ar fi uitat că a legat-o prima oară și, în loc să se uite și să verifice, o legase pur și simplu

din nou. Părul său alb se ițea zburliț pe alocuri de sub pălărie, iar sprâncenele i se înălțau de pe frunte ca două coarne mari și ninse, atârând peste o pereche de ochelari cu ramă groasă, strâmbă și peticită. Pe scurt, arăta ca și cum s-ar fi îmbrăcat în mijlocul unei furtuni și, fiind de părere că încă arată mult prea prezentabil, s-ar fi aruncat pe scări pentru a îndrepta lucrurile.

Dar când îl priveai în ochi, totul se schimba. Aceștia nu reflectau lumina, ci doar o emanau pe a lor, lucind puternic în noaptea îmbrăcată în zăpadă. Privirea lui trăda neobișnuit de multă energie, bunătate și înțelegere, într-atât încât uitai cu desăvârșire de petele de tutun și de cerneală de pe cămașă, de ochelarii peticiți sau de cravata cu două noduri. Când îl priveai în ochi, parcă te aflai în prezența înțelepciunii adevărate.

- Prieteni, am știut cu toții că acest moment va sosi.

- Dar ce s-a schimbat? Întrebă tatăl copiilor. Nu s-a mai întâmplat nimic de la povestea din Cambridge Falls! Iar asta a fost acum cinci ani! Ceva trebuie să se fi întâmplat!

Bătrânul suspină și spuse:

- Mai devreme în seara aceasta am fost să-l văd pe Devon McClay.

- Doar nu este... nu poate fi...

- Mă tem că este. Și din moment ce nu putem ști ce le-a spus înainte să moară, trebuie să presupunem ce-i mai rău. Trebuie să pornim de la premisa că le-a spus despre copii.

Pentru câteva minute, nimeni nu zise nimic. Femeia începu să plângă în hohote, fără a mai încerca să se abțină.

- I-am spus lui Kate că vom fi din nou împreună. Am mințit-o.

- Draga mea...

- Nu se va opri până când nu-i va găsi! Nu vor fi niciodată în siguranță!

- Ai dreptate, spuse bătrânul cu o voce domoală. El nu se va opri niciodată.

Nu părea a fi nevoie de vreo lămurire suplimentară pentru a ști despre cine era vorba atunci când se refereau la „el“.

- Dar există o cale. Cea pe care am bănuțit-o dintotdeauna. Copiii trebuie să crească, să-și îndeplinească destinul de a...

Dar bătrânul se opri înainte să-și termine ideea. Bărbatul și femeia se întoarseră și se uitară îndărăt. La marginea străzii, trei siluete întunecate, îmbrăcate în haine lungi și negre, îi priveau. Nu se mai mișca nimic, parcă totul încremenise în loc; până și fulgii de zăpadă păreau să fi încremenit în aer, nemaiatingând pământul.

- Sunt aici, spuse bătrânul. Vor veni după copii. Voi trebuie să dispăreți. Vă voi găsi eu.

Înainte să poată reacționa cei doi, bătrânul deschise ușa de la mașină și se așeză la volan. Cele trei siluete înaintau. Bărbatul și femeia fugeau spre casă, în timp ce motorul se trezi la viață cu un hureț asurzitor. Pentru o clipă, roțile se învârtiră în gol în zăpadă; apoi mașina prinse a se mișca și demară. Siluetele începură să alerge, trecând pe lângă bărbat și femeie fără a le arunca măcar o privire, concentrându-și atenția doar asupra mașinii care se îndepărta pe strada înzăpezită.

Bărbatul cu păr alb conducea ținând volanul strâns cu ambele mâini. Din fericire era târziu, afară ninsese și mai era și Ajunul Crăciunului, așa că pe străzi nu erau alte mașini care să-l încetinească. Dar oricât de repede ar fi condus bărbatul, siluetele întunecate se apropiau mai mult cu fiecare moment. Alergau cu o grație sinistră, fără a face zgomot; un pas al lor acoperea mai mulți metri, iar hainele negre și lungi se ridicau în urma lor ca niște aripi mari și negre. Luând o curbă, mașina se izbi de o dubiță parcată, iar două dintre siluete săriră mult în sus, prinzându-se apoi de casele de pe stradă și continuând să meargă pe ele. Bărbatul se uită în oglinda retrovizoare și-și văzu următorii cățărându-se pe case ca niște gargui treziți la viață.

Nu părea surprins de ce se întâmpla, în schimb apăsa accelerația la pământ.

Mașina traversă în viteză o piață, trecând în trombă pe lângă un grup de oameni care ieșeau de la biserică la miezul nopții. Ajunsesse în partea veche a orașului și înaintă zgâlțâindu-se pe strada pavată cu piatră cubică. Pe bancheta din spate, copiii încă mai dormeau. Una din siluete sări de pe o clădire și ateriză greoi și zgomotos pe acoperișul mașinii. În clipa următoare o mână palidă pătrunse prin acoperișul mașinii și începu să tragă de el ca și cum ar fi deschis o conservă. Un al doilea atacator prinse mașina din spate și-și propti călcâiele în pământ, făcând gropi în pavajul vechi de un secol.

– Mai avem puțin, spuse bărbatul în șoaptă, încă puțin.

Intrară într-un parc plin de zăpadă și gol de orice suflare, cu mașina patinând pe pământul înghețat. Drept în față se întrezărea linia întunecată a râului. În clipa următoare, totul păru că se întâmplă deodată: bătrânul ambală motorul, ultima dintre siluete se prinse de ușa mașinii, iar acoperișul fu dat la o parte într-atât încât aerul rece al nopții se revărsă înăuntru; poate că singurul lucru care rămăsese neschimbat erau copiii, care dormeau în continuare, fără a reacționa la ce se întâmpla în jurul lor. Apoi mașina ricoșă dintr-o ridicătură în pământ și zbură peste râu.

Nu atinse apa nici pentru o clipă. În ultimul moment, pur și simplu dispăru, lăsând în urmă cele trei siluete care se luptau cu apa râului, stropind în jurul lor.

O clipă mai târziu și trei sute de kilometri mai la nord, mașina, de altfel fără nici o zgârietură pe ea, opri în fața unei clădiri mari din piatră. Se vedea că sosirea ei era așteptată, întrucât o femeie scundă, cu haine închise la culoare coborî repede scările pentru a-i întâmpina pe pasageri.

Ea și bătrânul luară copiii și-i duseră în casă. Urcară la ultimul etaj, apoi merșeră pe un coridor lung, decorat cu ghirlande și beteală. Trecură pe lângă un număr mare de camere în care dormeau copii. Intrară în ultima cameră. Aceasta era goală, cu excepția a două paturi normale și unul pentru bebeluși.

Călugărița – numele ei era sora Agatha – ducea în brațe băiatul și fetița mai mică. Puse băiatul într-unul din paturile normale și fetița în pătuțul ei. Nici unul nu se trezi. Bătrânul